

[Udenrigsministeren.]

dighed for de øvrige lande svarende til 3 pct. af den nationale produktion af den pågældende vare. Det må Frankrig f. eks. gøre med hensyn til import af biler fra de andre lande inden for de seks, men dette importkontingent for bilernes vedkommende får England ikke andel i. Dette betragter England som et så afgørende eksempel på forskelsbehandling, at de kræver denne adgang, og det er altså det, de britisk-franske forhandlinger fortrinsvis eller måske udelukkende drejer sig om.

Det er faktisk lidt svært for mig at se, hvad dette har at gøre med vor risiko for en dansk tilslutning til de seks og en deraf følgende gradvis, men kraftig dansk toldforhøjelse, som måtte ramme bl. a. Englands eksport til Danmark, og de virkninger, det måtte få på vor landbrugseksport til England; det er lidt svært at se, hvad disse britisk-franske forhandlinger har med denne sag at gøre.

Jeg tror også, man skal gøre sig klart, at den engelske reaktion over for Danmark i dette tænkte tilfælde vel ikke udelukkende er et spørgsmål om en dansk-britisk relation. Det er vel også et spørgsmål om, hvorledes Storbritanniens forhold til kontinentet overhovedet er. Jo dårligere det britiske forhold til kontinentet er, i jo højere grad atmosfæren mellem Storbritannien og kontinentet har karakter af handelskrig, er præget af handelspolitiske repressalier, des værre må man forvente at reaktionen må blive, og des hårdere må man forvente at de indirekte virkninger på dansk eksport af bacon og smør kan blive.

Det ærede medlem hr. Niels Eriksen henviste i denne forbindelse til, at nu er dog Holland medlem af de seks, men man har ikke hørt noget om, at Holland er blevet udsat for handelspolitiske virkninger af denne karakter i sin relation til England. Det tror jeg det ærede medlem hr. Niels Eriksen har ret i, men for det første befinder vi os ikke i den fase, hvor disse repressalier overhovedet er begyndt, lige så lidt som vi befinder os i den fase, hvor toldforhøjelser fra hollandsk side som medlem af de seks over for Storbritannien er begyndt, og endelig er det kvantitative omfang af Hollands landbrugseksport til England jo ikke noget, der kan sammen-

lignes med omfanget af Danmarks eksport til England, så jeg er ikke rigtig sikker på, at dette eksempel kan have overbevisende kraft.

Alt dette ville imidlertid ligge helt anderledes, hvis Storbritannien meldte sig ind i de seks landes fællesmarked. Det var den mulighed, det ærede medlem hr. Poul Møller beskæftigede sig med på grundlag af en artikel i det engelske tidsskrift *The Economist*. Jeg kan kun sige, at hvis England virkelig tog det skridt, ville det vel løse de danske problemer. Hvis Storbritannien meldte sig ind hos de seks, kan jeg ikke se rettere, end at Danmark måtte kunne melde sig ind samme dag med væsentlig nedsatte betænkeligheder. Desværre har den britiske regering gennem hr. Maudling under den parlamentsdebat, der fandt sted i sidste uge, afvist en sådan mulighed, og jeg kan ikke fæste megen lid til, at en Labour-regering ville gøre andet.

Det er min indstilling, at de britisk-franske forhandlinger, der i øjeblikket foregår, må vi fra dansk side se på med velvilje. Det kan kun være sådan, at i jo højere grad det lykkes for England og Frankrig at blive enige om disse problemers midlertidige løsning, des mere må forhandlingsatmosfæren blive forbedret, og des større må chancerne være for at opnå en løsning på længere sigt. Jeg kan her tilføje, at vi fra dansk side har en ganske tilsvarende føling med den franske regering, og jeg føler mig overbevist om, at vi kan nære tillid til, at i samme omfang England kunne opnå visse resultater ved sine forhandlinger med Frankrig, ville Danmark for sine problemers vedkommende være i stand til det samme.

Men jeg lagde mærke til debatten igennem i går, at man fra adskillige af de ærede ordføreres og de ærede medlemmers side gav udtryk for bekymring og frygt over for en tænkt situation gående ud på, at Storbritannien og kontinentet skulle være i stand til at indgå en langtidsoverenskomst på vor bekostning. Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem hr. Bøgholm var inde på denne tankegang, og at det ærede medlem hr. Niels Eriksen meget stærkt var inde på den. Herom vil jeg sige, at denne frygt kan jeg ikke dele. Jeg synes tværtimod, sådan som jeg må opfatte forhandlingssituationen, at det er jo på grund af uoverstemmelserne